

Arrest

nr. 322 582 van 27 februari 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Sint-Corneliusstraat 28
3500 HASSELT

tegen:

de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 november 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van het gemeentebestuur van de stad Antwerpen van 30 mei 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 februari 2024 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, in functie van haar grootmoeder, J.K., van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 30 mei 2024 nam de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21/02/2024 werd ingediend door:

Naam: [A.]

Voornaam: [V.]
Nationaliteit: Armenië
Geboortedatum: [...]
Geboorteplaats: [V.], Armenië
[...]
om de volgende reden geweigerd:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/ zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familie, bewijzen van voldoende huisvesting."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt in zijn nota een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op. Volgens hem is het beroep laattijdig. In zijn nota onderbouwt hij dit standpunt als volgt:

"De in casu bestreden beslissing werd door de gemachtigde van de burgemeester van Antwerpen genomen op 30.05.2024.

De kennisgeving van de beslissing geschiedde op 30.05.2024. De beslissing werd op die datum per mail ter kennis gebracht aan verzoeker en zijn advocaat.

Verzoekende partij lijkt in haar inleidend verzoekschrift te bevestigen dat de bestreden beslissing via e-mail ter kennis werd gebracht, zodat moet worden gesteld dat verzoekende partij op 30.05.2024 kennis heeft genomen van de bestreden beslissing.

(...)

Daarnaast voorziet het art. 39/57, 1° lid van de Vreemdelingenwet:

*"De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.
(...)."*

Artikel 39/57, §2, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt tot slot het volgende:

*"De in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijnen beginnen te lopen :
(...)*

4° wanneer de kennisgeving is gebeurd per fax of bij elke andere bij deze wet toegelaten en niet in dit lid voorziene betekeniswijze , vanaf de eerste dag die volgt op die van de verzending."

Conform de ter zake relevante wetsbepalingen dient het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing in casu te worden ingediend binnen de 30 dagen na kennisgeving.

Houdt men rekening met bovenvermelde principe, dan is de door verzoekende partij bij verzoekschrift dd. 05.11.2024 ingestelde procedure laattijdig.

Terwijl verzoeker zijn naakte beschouwingen, waarbij hij voorhoudt dat de kennisgeving per e-mail geen officiële kennisgeving is en niet kan worden beschouwd als kennisgeving, mede gelet op het voorgaande uiteraard niet ernstig is.

Ten overvloede wijst verweerder er op dat verzoekende partij bij de aanvraag via het e-loket had aangegeven dat verdere communicatie via het opgegeven e-mailadres kon worden ontvangen:

Ik ontvang verdere communicatie rond mijn verblijfsaanvraag via dit e-mailadres.
true

Derhalve is het genoemde beroep naar het oordeel van de verweerder onontvankelijk ratione temporis."

2.2. Artikel 62, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt het volgende over administratieve beslissingen:

“Zij worden ter kennis van de betrokkenen gebracht die er een afschrift van ontvangen door een van de volgende personen :

1° de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling zich bevindt of zijn gemachtigde;

2° een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken;

3° de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of zijn gemachtigde;

4° een officier van gerechtelijke politie, daaronder mede begrepen de officier van gerechtelijke politie met beperkte bevoegdheid;

5° een politieambtenaar;

6° een ambtenaar van de Administratie der Douanen en Accijnzen;

7° de directeur van de strafinrichting, indien de vreemdeling onder arrest geplaatst is;

8° met de medewerking van de Belgische diplomatieke of consulaire overheid in het buitenland, indien de vreemdeling zich niet op het grondgebied van het Rijk bevindt.

Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf is elke kennisgeving op de verblijfplaats of, in voorkomend geval, de gekozen woonplaats rechtsgeldig gedaan indien ze op een van de volgende manieren uitgevoerd wordt :

1° bij aangetekende brief;

2° per bode, met ontvangstbewijs;

3° per fax, indien de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn advocaat;

4° via elke andere bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad toegelaten wijze waarbij de datum van kennisgeving met zekerheid kan worden vastgesteld.”

Gezien voormelde bepaling, waarbij het gestelde in artikel 62, §3, tweede lid, 4° van de Vreemdelingen-wet tot op heden geen uitvoering kende, kan de betekening van de bestreden beslissing per e-mail aan de raadsman van verzoekster niet als een regelmatige betekening worden beschouwd.

Slechts vanaf de regelmatige betekening van een administratieve beslissing, kan de beroepstermijn tegen een dergelijke beslissing lopen. Het is daarbij van geen belang te weten of de betrokkene voordien reeds een voldoende feitelijke kennis had van de bestreden beslissing (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 436 en 459).

Het gegeven dat de bestreden beslissing op 30 april 2024 per mail werd verstuurd aan de raadsman van verzoekster, kan derhalve niet de beroepstermijn doen lopen hebben zoals geregeld in de bepalingen die verweerder aanhaalt in zijn nota.

Vermits niet blijkt en verweerder ook niet voorhoudt dat de bestreden beslissing op een andere, regelmatige wijze werd betekend aan verzoekster, is de beroepstermijn niet beginnen lopen en kan het beroep derhalve niet als laattijdig worden beschouwd.

De opgeworpen exceptie wordt bijgevolg verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoekster op:

*“- Schending van de materiële motiveringsplicht juncto art. 40 ter vreemdelingenwet; art. 42 § 1 vreemdelingenwet; Art. 52 8 OKTOBER 1981. - Koninklijk besluit
- Schending van art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 de Wet de Wet van wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991)*

- Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht”

Zij betoogt als volgt:

“De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Art. 42 § 1 vreemdelingenwet stelt expliciet het volgende:

“het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Art. 52:

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; 2° [1 de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.]1 § 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.”

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21/02/2024 werd ingediend door:

Naam: [A.]

Voornaam: [V.]

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [V.], Armenië Identificatienummer in het Rijksregister:

[...] Verblijvende te: [...] Antwerpen

om de volgende reden geweigerd:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/ zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familie, bewijzen van voldoende huisvesting. “

“Verzoeker brengt samen met zijn synthesesamenvatting een stuk van 28 november 2022 bij waaruit blijkt dat de stad Antwerpen van verzoekers toenmalige advocaat een aankomstverklaring heeft ontvangen. Het gegeven dat de aankomstverklaring zich niet in het administratief dossier bevindt, neemt niet weg dat van een redelijke en zorgvuldige overheid kan worden verwacht op de hoogte te zijn van het feit dat een vreemdeling die legaal

in België toekomt, een aankomstverklaring aflegt bij de gemeente van zijn verblijfplaats. Immers behoren de diensten van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, die in casu de bestreden beslissing hebben genomen, tot één en dezelfde administratieve overheid als diegene waartoe de diensten van de stad Antwerpen, waarbij de aankomstverklaring werd afgelegd, behoren. Verweerder had aldus op de hoogte moeten zijn van het gegeven dat verzoeker in november 2022, toen hij de leeftijd van 20 jaar had, het Rijk is binnengekomen. Bovendien kan verweerder zich niet onwetend opstellen aangezien in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat verzoeker op 19 november 2022 in Frankrijk is toegekomen met een visum voor kort verblijf, hetgeen logischerwijze betekent dat verzoeker zijn land van herkomst reeds op twintigjarige leeftijd heeft verlaten.”

De bestreden beslissing luidt dat verzoekster niet binnen de gestelde termijn zou hebben aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie en stelt dat de gevraagde documenten niet werden voorgelegd, namelijk: het bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familie, bewijzen van voldoende huisvesting en bewijs ten laste in het verleden.

Verzoekster dient evenwel a contrario vast te stellen dat de stukken waarvan sprake effectief aan het administratief dossier werden toegevoegd en aldus al reeds gekend waren aan de verwerende partij. Er werd immers al reeds door de Raad gesteld dat de diensten van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, tot één en dezelfde administratieve overheid als diegene waartoe de diensten van de stad Antwerpen, behoren. De stukken waarvan sprake in de bijlage 20 werden al reeds neergelegd in het kader van de vorige aanvraag van verzoekster en werden nogmaals door verzoekster zelve in het kader van de huidige aanvraag in origineel gedeponeerd bij de Stad Antwerpen bij de initiële aanvraag.

Verwerende partij diende aldus rekening te houden met de gegevens en de stukken die aan het bestuur voorlagen op het ogenblik dat dit bestuur de bestreden beslissing heeft genomen, aangezien de stukken in origineel door verzoekster aan Stad Antwerpen werden voorgelegd bij de initiële aanvraag en nogmaals door de raadsman aan het AD gevoegd.

Zij werden aldus door de raadsman van verzoekster per elektronische mail aan stad Antwerpen en aan de sectie gezinshereniging DVZ nogmaals overgemaakt.

Verzoekster wenst ook op te merken dat haar aanvraag dateert van 21/02/2024 en dat op de officiële oproepingsbrief van Stad Antwerpen (Stukken 2) het navolgende werd vermeld:

“Hebt u volgende documenten al? Breng ze mee naar uw afspraak.

- o - Attest onvermogen uit land van herkomst*
- o - Bewijzen van voldoende huisvesting (geregistreerd huurcontract of eigendomsakte)*
- o - Bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg (*)*
- o - Attest niet ten laste OCMW voor aanvrager en referentiepersoon*
- o - Bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familieleden*
- o - Toestemming andere ouder/Hoederecht grootouder*
- o - Bewijs ten laste in het verleden”*

Er staat expliciet vermeld dat verzoekster de originele akten mee naar haar afspraak dient te nemen op 21/02/2024. Een kopie wordt immers niet aanvaard. Er kan bijgevolg bezwaarlijk worden aangenomen dat stad Antwerpen tot en met 31 mei 2024 heeft gewacht om tot de constatering te komen dat verzoekster haar originele stukken niet zou hebben gedeponeerd zoals zij initieel aan verzoekster vroeg.

Desalniettemin wenst verzoekster op te merken dat deze stukken nogmaals in kopij door de raadsman van verzoekster rechtstreeks aan haar administratief dossier voor datum van de beslissing werden toegevoegd. Bovendien blijkt uit correspondentie met de diensten van stad Antwerpen dat de ambtenaar van stad Antwerpen plots spreekt van het niet tijdig deponeren van de stukken, terwijl de beslissing de bijlage 20 expliciet stelt dat deze stukken helemaal niet werden gedeponeerd.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoekster met haar Belgische moeder en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 – 1983, 963.).

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn;”

3.2. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet. Door deze bepaling louter te citeren maakt verzoekster niet duidelijk op welke wijze ze werd geschonden door de bestreden beslissing.

3.3. De bestreden beslissing is duidelijk gemotiveerd in feite en in rechte. Verder toont verzoekster niet aan dat de motieven haar niet toelaten zich erop te verdedigen wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Een schending daarvan blijkt bijgevolg niet, te meer daar verzoeker de motieven van de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert en hierbij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. De Raad onderzoekt hierbij of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.4. Uit de stukken die werden gevoegd bij de nota blijkt dat de in de bestreden beslissing aangeduide ontbrekende documenten niet werden gevoegd bij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag, noch daarna.

3.5. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar ze opmerkt dat de betrokken stukken reeds werden neergelegd in het kader van *“de vorige aanvraag van verzoekster”* waardoor ze aldus reeds gekend waren door de verwerende partij. Het door verzoekster aangehaalde artikel 52, §2, 2° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt duidelijk dat het aan het betrokken familielid toekomt om de documenten over te maken waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat de voorwaarden voorgeschreven bij artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zijn vervuld. Daar kan nog aan worden toegevoegd dat verzoekster bij haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag noch later heeft verwezen naar stukken ingediend bij een *“vorige aanvraag”*, laat staan dat ze aantoonde dat ze bij een vorige aanvraag de in de bestreden beslissing aangeduide ontbrekende stukken heeft overgemaakt. De zorgvuldigheidsplicht voor verweerder reikt ook niet zo ver dat hij ambtshalve moet nagaan of er een vorige aanvraag is en of er stukken werden gevoegd die mogelijk nog van belang zijn voor de volgende aanvraag.

3.6. Verzoekster kan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat zij *“in het kader van de huidige aanvraag”* de ontbrekende stukken *“nogmaals”* in origineel heeft *“gedeponeerd”* bij de stad Antwerpen *“bij de initiële aanvraag”* en dat die daarna *“nogmaals door de raadsman aan het AD”* gevoegd werden. Hierna specificeert verzoekster: *“Zij werden aldus door de raadsman van verzoekster per elektronische mail aan stad Antwerpen en aan de sectie gezinshereniging DVZ nogmaals overgemaakt.”*

Verzoekster voegt geen enkel bewijs ter staving hiervan, zodat het niet meer is dan een bloot betoog dat de bestreden beslissing bezwaarlijk aan het wankelen kan brengen.

Noch uit de bijlage 19ter van 21 februari 2024 (gevoegd als stuk 5 bij de nota), noch uit de mail van de raadsman van verzoekster van 2 mei 2024 gericht aan de stad Antwerpen en de hierbij gevoegde stukken (gevoegd als stukken 6 en 7 bij de nota) blijkt dat de in de bestreden beslissing aangegeven ontbrekende documenten werden overgelegd.

3.7. Ten slotte ziet de Raad niet in hoe stuk 2 gevoegd bij het verzoekschrift soelaas kan brengen in deze. Het betreft een digitale *“uitnodiging verblijfsaanvraag”*, opgesteld door de stad Antwerpen op 15 januari 2024 waarin onder de rubriek, *“Hebt u volgende documenten al? Breng ze mee naar uw afspraak”*, onder meer de in de bestreden beslissing aangeduide ontbrekende documenten worden opgesomd. Hierna kan het volgende worden gelezen: *“Breng de originele akte(n) mee naar uw afspraak. Een kopie wordt niet aanvaard. Lees alle info over akten voorleggen in onze bijgevoegde informatiebrief.”*

Hieruit kan niet worden afgeleid, zoals verzoekster doet, dat ze de ontbrekende documenten toch en dit in origineel zou hebben overgemaakt omdat een kopie niet wordt aanvaard en *“Er bijgevolg bezwaarlijk [kan] worden aangenomen dat stad Antwerpen tot en met 31 mei 2024 heeft gewacht om tot de constatering te*

komen dat verzoekster haar originele stukken niet zou hebben gedeponereerd zoals zij initieel aan verzoekster vroeg.”

3.8. Zoals reeds gezegd blijkt niet uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeksters raadsman later alsnog kopieën van de ontbrekende stukken *“rechtstreeks aan haar administratief dossier voor de datum van de beslissing”* heeft gevoegd. Hiervan wordt evenmin het bewijs gevoegd bij het verzoekschrift.

3.9. Verzoekster werpt ten slotte nog op, *“Bovendien blijkt uit correspondentie met de diensten van stad Antwerpen dat de ambtenaar van stad Antwerpen plots spreekt van het niet tijdig deponeren van de stukken, terwijl de beslissing de bijlage 20 expliciet stelt dat deze stukken helemaal niet werden gedeponereerd.”*

De Raad gaat ervan uit dat verzoekster doelt op de mail van 30 mei 2024 van de stad Antwerpen gericht aan haar advocaat waarin een *“definitieve weigering”* wordt ter kennis gebracht (stuk 8 gevoegd bij de nota). Hierin kan worden gelezen: *“U maakte ons niet alle nodige documenten op tijd over. U ontvangt nu een weigering.”* De Raad ziet niet in waarom dit iets anders zegt dan wat de bestreden beslissing zegt met name: *“Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/ zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familie, bewijzen van voldoende huisvesting.”*

3.10. Derhalve is het enig middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend vijfen-twintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA